

SARAH MORGAN

Pulmad detsembris

Romaan

Originaali tiitel:
Sarah Morgan
A Wedding in December
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Sarah Morgan
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02407622
ISBN 978-9949-82-870-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*See raamat on pühendatud Manpreet Grewalile,
kes on igas mõttes inspiratsiooniallikaks.*

Maggie

KUI Maggie telefon kell kolm öösel helises, kiskudes ta üles hädavajalikust unest, oli tema esimene mõte *halvad uudised*.

Peas kihutasid ringi mitmesugused võimalused, alustades kõige hullemast. Surm või vähemalt elu muutev vigastus. Politsei. Kiirabi.

Süda pekslemas, pea uimane, haaras ta telefoni oma kõikuvalt raamatukuhjalt. Ekraanil olev nimi ei rahustanud kuidagi.

Noorem tütar oli probleemide magnet.

„Rosie?“ Maggie kobas käsikaudu lampi ja ajas end istuma. Raamat, mida lugedes ta oli uinunud, kukkus põrandale, paisates laiali jõulukaardid, mida ta oli eelmisel õhtul kirjutama hakanud. Ta oli valinud lumiste puudega talvise maastiku. Küläs polnud peaaegu kümme aastat esimesel jõulupühal lund sadanud. Nad naljatasid tihti, et õnneks on nende perekonnanimi White^{*}, sest muidu nad nagunii valgeid jõule ei näe.

Maggie puges telefoniga teki alla. „Kas midagi on juhtunud?“ Füüsiline kaugus tema ja Rosie vahel tekitas masendus- ja abitustunde.

Kõik korrutasid, et reisimine muudab maailma väiksemaks, aga Maggiele see väiksem ei tundunud. Miks ei võinud tema tütar kodule lähemal õpinguid jätkata? Näiteks kuulsate tornide ja iidsete kolledžitega Oxfordis, mis asus vaid mõne kilomeetri kaugusel. Rosie oli teinud seal bakalaureuse- ja magistrakraadi. Maggiele oli väga meeldinud, et tütar lähedal elab. Nad olid käinud päikeselistel päevadel munakivi-

^{*} White - valge (ingl). Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

tänavatel jalutamas, möödunud vanadest meekarva majadest ja kõndinud läbi Christchurch Meadowsi, mis oli nartsissidest kollane. Nad olid uidanud aeglase vooluga jõe kallastel ja ergutanud sõudjaid. Maggie oli endamisi lootnud, et tütar jääb lähemale, ent kui Rosie ülikooli lõpetas, pakuti talle USA-s doktorantuuriprogrammi täisstipendiumi.

Uskumatu, eks, ema? Tol päeval, kui Rosie seda teada sai, tantsiskles ta elutoas, juuksed ümber näo lendlemas, ning keerutas, kuni tal hakkas sellest pea ringi käima ja Maggie'l tema vaatamisest. *Oled sa minu üle uhke?*

Maggie oli olnud võrdselt uhke ja kohkunud, ehkki ta kohkumust mõistagi varjas. Nii ju lapsevanemad teevad.

Isegi tema sai aru, et see on liiga hea võimalus, et sellest keelduda, aga väike osa temast soovis, et Rosie *oleks* sellest keeldunud. Teisele poole ookeani pesast välja lendamine oli jätnud Maggiele meilid, Skype'i ja sotsiaalmeedia, millest ükski polnud päriselt rahuldust pakuv. Keset ööd seda enam. Kas Rosie on tõesti ainult neli kuud ära olnud? Tundus nagu terve elu oleks möödunud sellest päevast, kui nad ta tol kuunal suvepäeval lennujaama viisid.

„Kas asi on su astmas? Oled sa haiglas?“ Mida ta teha saaks, kui Rosie *on* haiglas? Mitte midagi. Ärevus oli pidev kaaslane, nüüd veel eriti.

Kui välismaale oleks kolinud vanem tütar Katie, oleks ta olnud rahulikum. Katie oli ratsionaalne ja usaldusväärne, ent Rosie? Rosie oli alati olnud impulsiivne ja seiklushimuline.

„Ma pole haiglas. Ära muretse!“

Alles siis kuulis Maggie taustal lärmi. Hõiskamist, juubeldamist.

„Kas sul on inhalaator kaasas? Sa nagu hingeldaksid.“ See heli tõi meelde mälestusi. Rosie, silmad pärani, huuled sinakad. Vilistav hääl, kui õhk ahenenud hingamisteedest läbi üritas pressida. Maggie helistas kiirabisse kätega, mis värisesid nii väga, et telefon ei tahtnud käes püsida, hirm sügav ja jõhker, kuigi ta seda lapse eest varjas. Nagu ta oli teada saanud, oli rahu tähtis isegi siis, kui see oli teeseldud.

Kui Rosie sai täiskasvanuks, ei toonud see kaasa mingit kergendust.

Osa lapsi kasvab astmast välja, Rosie mitte.

Rosie oli kolledži ajal paaril korral inhalaatorita pidudel käinud. Mõni tund tantsimist ja ta viidi kiirabiga haiglasse. Ka see kõne oli tul-

nud kell kolm öösel ja Maggie oli läbi öö tütre juurde kihutanud. Need olid need juhtumid, mida Maggie teadis. Ta oli kindel, et Rosie oli mitmed vahejuhtumid enda teada jätnud.

„Ma hingeldan, sest olen elevil. Olen kakskümmend kaks, ema. Millal sa muretsemise lõpetad?“

„Mitte kunagi. Laps jääb alati lapseks, vahet pole, mitu küünalt sünnipäevatordil on. Kus sa oled?“

„Dani perega tänapühade puhul Aspenis ja mul on uudiseid.“ Ta vakatas ning Maggie kuulis klaaside kõlinat ja Rosie nakatavat naeru. Seda naeru kuuldes oli võimatu mitte naeratada. See heli oli Maggie vaikse magamistooga vastuolus.

Külm õhk riivas ihu ning ta tõusis ja võttis tooli seljatoelt hommikumantli. Honeysuckle Cottage tundus pealtnäha idülliline, aga siin oli võimatult jahe. Selline ventilatsioon on augustis tore, aga novembris kohutavalt külm. Ta peab soojustuse osas midagi ette võtma, enne kui müümisele üldse mõtlema hakkab. Ajalooline sarm, roniroosid ja vaade külaväljakule ei kompenseeri külmakahjustusi.

Või siis pole külm maja, vaid tema ise.

Kurbuselaine lõi ta oimetuks ja ta üritas end püsti ajada.

„Mis toimub? Mis uudised? Teil on seal vist pidu.“

„Dan tegi abieluettepaneku. *Sõna otseses mõttes* nagu välk selgest taevast. Me kõik ütlesime, mille eest tänulikud oleme, ja kui oli tema kord, vaatas ta mind imelikult ja laskus ühele põlvele ja... Ema, me abiellume.“

Maggie istus raskelt voodiservale, külm õhk ununes. „Abiellute? Aga sina ja Dan olete olnud koos ainult mõne nädala...“

„Üksteist nädalat, neli päeva, kuus tundi ja viisteist minutit – oh, oot, nüüd kuusteist. Ei, seitseteist...“ Rosie naeris ja Maggie üritas kaasa naerda.

Kuidas reageerida? „Seda pole eriti kaua, kullake.“ Aga oli väga Rosie moodi, kes liikus ühe uitmõtte juurest teise juurde, lastes entusiasmil end kaasa kanda.

„See tundub nii õige, et ma ei oska seda kirjeldadagi. Ja sa ju mõistad, sest sinul ja isal oli samamoodi.“

Maggie vahtis niisket laiku seinal.

Räägi talle tõtt.

Suu liikus, aga ta ei suutnud sõnu üle huulte pressida. Praegu polnud õige hetk. Ta oleks pidanud seda tegema mitu kuud tagasi, aga oli olnud liiga arg.

Ja nüüd oli liiga hilja. Maggie ei tahtnud õnnelikke hetki rikkuda.

Ta ei saanud öelda *sa oled liiga noor*, sest oli ise sama vanalt Katie sünnitanud. Nii et põhimõtteliselt on ta silmakirjateener. Või siis elukogenud inimene?

„Sa alles alustasid doktorantuuri...“

„Ma ei jäta seda pooleli. Võin olla abielus ja samal ajal õppida. Paljud teevad nii.“

Maggie ei saanud sellele vastu vaielda. „Mul on su pärast hea meel.“ Kas see kõlas rõõmsalt? Ta üritas rohkem. „Juhuu!“

Ta oli arvanud, et laste kasvatamise kõige keerulisemad ajad on seljataga, aga selgus, et üllatusi siiski veel tuleb. Rosie pole enam laps. Ta peab saama teha oma otsuseid. Ja oma vigu.

Rosie jätkas. „Tean, et see käis liiga kähku, aga sa hakkad Dani samapalju armastama kui mina. Sa ju rääkisid temaga ja ütlesid, et ta on tore.“

Aga kellegagi videokõnes rääkimine pole sama mis vahetu kohtumine, eks ole?

Maggie neelas kõik keelele kerkivad hoiatussõnad alla. Ta *ei* muutuu oma ema suguseks ega saada pilvi iga rõõmsa hetke kohale. „Ta tundus sarmikas ja mul on sinu üle hea meel. Kui see nii ei tundu, siis sellepärast, et siin on kesköö ja sa tead, milline ma äsja ärganuna olen. Kui ma su nime ekraanil nägin, kartsin, et asi on su astmas.“

„Mul pole tükk aega haigushoogu olnud. Vabanda, et su üles äratasin, aga tahtsin neid uudiseid jagada.“

„Mul on hea meel, et äratasid. Räägi kõigest.“ Maggie sulges silmad ja üritas teeselda, et tütar on samas toas, mitte tuhandete kilomeetrite kaugusel.

Pole vaja paanikasse sattuda. See on ju kihlus, ei muud. Neil on piisavalt aega otsustada, kas see on nende jaoks õige asi. „Me tähistame seda korralikult, kui sina ja su õde jõuludeks koju tulete. Kas Dan tahaks ka tulla? Ma kibelen temaga kohtuma. Võib-olla korraldame peo. Kutsume Baxterid, sinu sõbrad kolledžist ja koolist.“ Planeerimine

tõstis Maggie tuju. Jõulud oli tema lemmikaeg, kui perekond oli täies koosseisus koos. Isegi Katie oma arstikarjääri kõrvalt suutis tavaliselt nuiata ja vahetada jõulude ajaks mõned vabad päevad, et siis tõisel vana-aastaõhtul teisi asendada. Maggie ootas, et saaks tütreaga koos olla. Tal oli kahtlane tunne, et vanem tütar väldib teda. Iga kord, kui Maggie kohtumist soovis, leidis Katie ettekäande, mis polnud üldse tema moodi, sest ta keeldus harva tasuta lõunast.

Jõulud annavad võimaluse asja sügavuti uurida.

Maggie arvates oli Oxford jõulude veetmiseks täiuslik koht. Lund ilmselt küll ei ole, aga mis on parem kui pärast lõunat jalutamas käia ja kuulata kargel talvepäeval kellade helinat?

See töötas tulla täiuslik, välja arvatud üks probleem.

Nick.

Maggie polnud veel välja mõelnud, kuidas selle asjaga tegelda.

Võib-olla ongi neil kihlust vaja, et fookust mujale nihutada.

„Ma peangi sinuga jõuludest rääkima.“ Rosie hääl tundus kõhklev. „Kavatsesin koju tulla, aga kuna Dan tegi ettepaneku... noh, me ei näe mõtet oodata. Oleme päeva välja valinud. Me abiellume jõulu esimesel pühal.“

Maggie kortsutas kulmu. „Sa pead silmas järgmisel aastal?“

„Ei, sel aastal.“

Maggie loendas päevi ja aju oleks tahtnud plahvatada. „Sa tahad abielluda vähem kui kuu aja pärast? Mehega, keda sa õieti ei tunnegi?“ Rosie oli alati olnud impulsiivne, aga see polnud mingi pehme mänguasi, mida mõni päev hiljem kõrvale võib heita, ega kleit, mis pole siiski päris õiget värvi. Abielu pole asi, mida saab raha tagastamisega korda ajada. Kiirustamiseks polnud põhjust, kui just... „Kullake...“

„Tean, mida sa mõtled, ja asi pole selles. Ma pole rase! Me abiellume, sest oleme armunud. Ma jumaldan teda. Ma pole mitte kellegi vastu nii tundnud.“

Sa ei tunnegi teda õieti.

Maggie niheles, tundes end ebamugavalt mõttest, et inimese tundmine ei kaitse kedagi probleemide eest.

„Olen sinu pärast elevil!“ Selgus, et ta suudab teeselda elevust sama hästi kui rahulikkust. „Aga ma ei jõua nii kiiresti midagi korraldada.“